

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Avis Autovermietung GmbH**
sídlem Laaer-Berg-Straße 43, 1100 Wien, Spolková republika
Rakousko
jednající prostřednictvím organizační složky
sídlem Klimentská 1216/46, 110 00 Praha 1
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Žaludem
sídlem V Celnici 1034/6, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2016 č. j. MSK 83232/2016, ve věci
správního deliktu

takto:

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 7. 9. 2016 č. j. MSK 83232/2016 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 16 067 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce Mgr. Václava Žaluda, advokáta se sídlem V Celnici 1034/6, 110 00 Praha 1

Odůvodnění:

I. Vymezení předmětu řízení

1. Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 14. 11. 2016 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2016 č. j. MSK 83232/2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), a kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč za správní delikt podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu (dále jen zákon o silničním provozu).
2. Správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že nezajistil, aby při užití vozidla tovární značky PEUGOT 208, registrační značky X (dále jen „předmětné vozidlo“), jehož byl žalobce v době skutku provozovatelem, byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Deliktu se měl řidič vozidla dopustit porušením zákonné povinnosti podle ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu.

II. Žalobní důvody

3. Řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí je podle žalobce stíženo vadami, neboť nebyly splněny zákonné podmínky pro projednání předmětného správního deliktu a nebyly tak ani splněny předpoklady pro založení odpovědnosti za správní delikt. Na tyto skutečnosti žalobce žalovaného upozornil již v odvolání, ten se však s těmito námitkami nevypořádal a omezil se jen na souhlas se závěry prvostupňového rozhodnutí.
4. Žalobce předně nesouhlasí se závěrem žalovaného o tom, že v řízení před správním orgánem I. stupně nebyly shledány žádné vady; žalovaný argumentaci prvostupňového rozhodnutí toliko přejímá. Žalobce se neztotožňuje s tvrzením, že pouhé sdělení provozovatele vozidla o totožnosti řidiče nelze považovat za dostatečný podklad pro zahájení řízení o přestupku. Při sdělení totožnosti postupoval žalobce v souladu s ustanovením § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, když správnímu orgánu sdělil totožnost řidiče, dobu pronájmu vozidla a připojil jako důkaz výpis ze svého interního systému a smlouvu o pronájmu vozidla. Podle žalobce jsou tyto informace k zahájení řízení o přestupku dostatečné.
5. Závěr žalovaného o tom, že neměl žádné indicie, které by mohly vést k určení totožnosti pachatele přestupku a jeho následného usvědčení, je nepřipustným směřováním určení totožnosti a usvědčení. Zkoumání skutečného spáchání přestupku označenou osobou je totiž předmětem řízení o přestupku, které proto správní orgán zahájit měl, a to podle žalobce v příkazním řízení, neboť jak z rozhodnutí vyplývá, osoba, kterou žalobce označil, si přebírala písemnosti. Správní orgán nedodržel postup podle ustanovení § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu, když řízení o přestupku nezahájil.

6. Tvzení žalovaného o tom, že řízení o přestupku nebylo možné zahájit, neboť si označená osoba nepřebírala písemnosti, pak nemá oporu ve spise. Podmínky pro zahájení přestupkového řízení tak byly podle žalobce naplněny, a nebylo tedy možné vést řízení o správním deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu pouze proto, že si osoba žalobcem označená nepřevzala písemnost zaslanou správním orgánem, který řízení o přestupku vedl.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření konstatoval, že žaloba obsahuje toliko jedinou námitku o nezahájení přestupkového řízení proti žalobcem označené osobě. Žalobce byl dne 30. 6. 2016 vyzván k zaplacení pokuty s tím, že může žalovanému sdělit totožnost řidiče vozidla, na tuto výzvu však žalobce nereagoval. Správní orgán ve prospěch žalobce využil informaci o identitě řidiče vozidla, která byla získána na základě výzvy určené organizační složce žalobce, se níž bylo řízení nesprávně vedeno, a tuto osobu i přes způsob, jakým žalobce totožnost osoby sdělil včetně sdělení nesprávného místa bydliště, vyzval. Výzva k podání vysvětlení byla této osobě doručena, ta na ni však nereagovala a další výzvu se již nepodařilo doručit. Žalovaný dále nesouhlasí s tím, že žalobce předložil správnímu orgánu smlouvu o pronájmu vozidla, neboť správnímu orgánu bylo sděleno toliko číslo smlouvy a další údaje bez bližšího vysvětlení, nebylo tedy zřejmé, co tyto údaje znamenají a o jakou smlouvu jde. Správní orgán tak skutečně neměl další indicie k určení osoby řidiče, řízení o přestupku proto odložil a zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.

IV. Replika

8. Žalobce konstatuje, že žalovaný ve svém vyjádření potvrdil, že označená osoba si výzvu zaslanou správním orgánem alespoň jednou převzala. Správní orgán I. stupně proto měl zahájit řízení o přestupku. Žalobce dále dodává, že žaloba obsahovala písařskou chybu, neboť žalobce minil správnímu orgánu zaslat pouze „výpis ze svého interního systému o smlouvě o pronájmu vozidla“, nikoliv smlouvu samotnou. Existence této smlouvy však zpochybněna nebyla a smlouvu si správní orgán nevyžádal.

V. Zjištěný skutkový stav

9. Ze správního spisu a nesporných tvrzení žalobce a žalovaného krajský soud zjistil, že dne 21. 7. 2015 oznámila Městská policie města Opava Magistrátu města Opavy podezření ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Přestupku se dopustil neznámý řidič vozidla tím, že dne 10. 7. 2015 v době nejméně od 7:30 do 7:37 hodin při užití předmětného vozidla na místní pozemní komunikaci v obci Opava na ulici Solná u domu č. 14 nerespektoval svislou dopravní značku IP 25a „Zóna s dopravním omezením“ s vyobrazením mimo jiné dopravní značky B 29 „zákaz stání“ a v takto označeném prostoru pozemní komunikace zastavil a stál po dobu delší, než je nezbytně nutné k nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu. Tímto jednáním bylo porušeno ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu v návaznosti na ustanovení § 12 odst. 1 písm. gg) a § 9 odst. 1 písm. ii) vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích.
10. Správní orgán I. stupně po zjištění majitele vozidla vyzval organizační složku žalobce k zaplacení pokuty ve výši 500 Kč společně s vyrozuměním o možnosti sdělit

Shodu s prvopisem potvrzuje

správnímu orgánu pachatele přestupku. Na základě této výzvy bylo správnímu orgánu sděleno jméno a bydliště řidiče, doba pronájmu vozidla a číslo smlouvy o pronájmu. Správní orgán po vyhledání správné adresy tuto označenou osobu vyzval, výzva byla doručena, k reakci označené osoby ani k zaplacení pokuty však nedošlo. Správní orgán I. stupně tak věc odložil a zahájil řízení o správním deliktu proti organizační složce žalobce, které bylo dne 2. 11. 2015 skončeno rozhodnutím o spáchání správního deliktu. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal dne 26. 11. 2015, kde konstatoval, že řidič byl náležitě označen a nadto správní orgán nesprávně jednal s organizační složkou žalobce, která nemá právní osobnost. Žalovaný následně oběma žalobcovým námitkám přisvědčil a napadené rozhodnutí zrušil. Správní orgán I. stupně poté vyzval správně žalobce k zaplacení pokuty, případně sdělení totožnosti, na což žalobce nereagoval. Vyzvána byla také osoba, kterou žalobce označil v rámci řízení s organizační složkou, té však výzva nebyla doručena a správní orgán i toto řízení o přestupku odložil, zahájil řízení o správním deliktu se žalobcem a následně ve věci rozhodl tak, že žalobce se dopustil správního deliktu. Žalobce se proti rozhodnutí odvolal a žalovaný odvolání nyní napadaným rozhodnutím zamítl.

11. V rámci ústního jednání před soudem žalobce doplnil, že postup a výklad dotčených ustanovení o správním deliktu, který v dané věci zvolil žalovaný, je nesprávný, diskriminační a hraničící s narušením práva na svobodu podnikání. Žalovaný odkázal na již existující argumentaci a konstatoval, že ve věci žalobce bylo ze strany správního orgánu postupováno nadstandardně a poukázal na možnost ošetřit si riziko podnikání soukromoprávními instituty.

VI. Právní posouzení

12. Krajský soud poté co, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
13. Podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, *právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.* Podle druhého odstavce téhož ustanovení, *právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.*
14. Podle odstavce čtvrtého téhož ustanovení, *obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.* (zdůraznění podtržením provedl krajský soud).

Shodu s prvopisem potvrzuje

15. Podle odstavce pátého téhož ustanovení, *provozovatel vozidla za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.*
16. Základní přednesenou otázkou krajskému soudu je, kam až vedou ony „nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku“, jejichž učinění je předpokladem pro vznik odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt. V povinnosti jejich učinění se odráží – i judikaturou zdůrazňovaná – subsidiarita správního deliktu provozovatele vozidla. Až v případě, že není možné s určitostí zjistit řidiče vozidla, který spáchal předmětný přestupek, činí zákon odpovědným provozovatele vozidla za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Primárně tedy za delikt (v širším smyslu) odpovídá řidič vozidla. Až tehdy, nelze-li skutečného řidiče na základě žádných důkazů či indicií zjistit, vést proti němu přestupkové řízení a spáchání přestupku mu prokázat, nese odpovědnost za delikt provozovatel vozidla. Ten se uvedené odpovědnosti může zbavit jen na základě zákonem předvídaných liberačních důvodů, vymezených v § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45, a ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46).
17. Otázkou, kam až vedou ony „nezbytné kroky“ ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, se Nejvyšší správní soud zabýval opakovaně, přičemž z řady rozsudků, které se této otázce věnují, lze učinit závěr, že „moc daleko ne“ (rozsudek ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-32). V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, na nějž rozsudek č. j. 1 As 237/2015-32 odkazuje, Nejvyšší správní soud uvedl: „Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. [...] Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014-21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“
18. Krajský soud proto musel vyhodnotit, zda žalobce označil osobu řidiče tak, že se jej podařilo identifikovat. Soud předně považuje za nutné podotknout, že způsob, který pro sdělení totožnosti žalobce zvolil (zkopírování údajů z informačního systému žalobce na dolní část výzvy žalovaného a její vrácení), je poněkud nešťastný a žalobce správnímu orgánu dohledání řidiče ulehčil toliko částečně. V této situaci však mohlo být zahájení řízení o správním deliktu provozovatele odůvodněné pouze v případě, že by jej žalobce neoznačil nebo že by nebylo možné tuto osobu dohledat. K označení zde však zcela zjevně došlo a správní orgán z poskytnutých údajů určit konkrétní osobu a její adresu pro doručování schopen byl.

Shodu s prvopisem potvrzuje

19. Nejvyšší správní soud seznal, že správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, např.

- pokud správní orgán neprováděl žádné další šetření za situace, kdy provozovatel vozidla označil za jeho řidiče osobu, která krátce po spáchání přestupku zemřela, přičemž bylo zjištěno, že se jednalo o osobu, která s ohledem na závažnost svého zdravotního stavu nebyla způsobilá vozidlo řídit (rozsudek ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40);
- pokud provozovatel vozidla označil za jeho řidiče pana P. K., jakožto osobu správním úřadům i soudům známou pro častá obstrukční jednání v řízeních o dopravních přestupcích, tudíž se správní orgán ani nepokoušel danou osobu kontaktovat (již výše citovaný rozsudek ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, a dále rozsudek ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 7/2016-30);
- pokud by správní orgán nebral za relevantní indicii vedoucí ke zjištění totožnosti řidiče vozidla oznámení osoby, která se opakovaně dobrovolně nahlásí jako řidič vozidla, avšak následně v řízení o přestupku tuto skutečnost popírá (rozsudek ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45);
- pokud správní orgán neprováděl žádné další šetření za situace, kdy provozovatel vozidla označil za jeho řidiče osobu, která výslovně odmítla podat ve věci vysvětlení (rozsudek ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32);
- pokud správní orgán neprováděl žádné další šetření poté, co se pokusil doručit provozovatelem označenému řidiči předvolání k podání vysvětlení, které se nezdařilo, neboť se jednalo o doručování na adresu do zahraničí, odkud se zásilka vrátila s tím, že adresát je neznámý (rozsudky ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45, a ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 135/2016-17).

20. Přestože je tedy pojem „nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku“ posuzován Nejvyšším správním soudem poměrně benevolentně, je dle názoru krajského soudu nutné, aby ono „činění nezbytných kroků“ nebylo pouhou formální činností, jež má sloužit k překonání překážky bránící možnosti zahájit řízení o správním deliktu dle § 125f zákona o silničním provozu.

21. Ve výše uváděných příkladech z judikatury Nejvyššího správního soudu se vždy poté, co provozovatel vozidla na výzvu správního orgánu označil určitou osobu za řidiče svého vozidla v době spáchání přestupku, objevila okolnost, jež sama o sobě vyloučila sebemenší pravděpodobnost, že se jedná o pravdivé tvrzení, popř. okolnost, jež nastala při doručování zásilky obsahující předvolání k podání vysvětlení označenému řidiči vozidla, jež neumožnila správnímu orgánu učinit závěr o tom, že přestupek mohla vskutku spáchat provozovatelem označená osoba. Provádění dalšího šetření, či spíše pátrání, by v takových případech již bylo možné označit za rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, jdoucí nad rámec zákonných povinností správního orgánu a proti účelu předmětné právní úpravy ve smyslu výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46.

22. V posuzované věci však žádná z těchto okolností nenastala. Žalobce správnímu orgánu I. stupně označil osobu, která podle jeho názoru řídila předmětné vozidlo, a tuto osobu bylo i přes nevhodný způsob sdělení možné identifikovat (přičemž tato osoba si na udané adrese alespoň jednu výzvu převzala), uvedl i informaci o existenci smlouvy, kterou si pro své potřeby správní orgán nepochybně mohl a měl vyžádat. Žalobce postupoval tak, jak po něm lze ve smyslu rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 135/2016-17 a ze dne 18. 5. 2016, č. j. 3 As 204/2015-22, legitimně požadovat, tedy aby

Shodu s prvopisem potvrzuje

již od počátku nesl odpovědnost za správnost a aktuálnost údajů, které o řidiči vozidla poskytuje, neboť lze předpokládat, že přiměřeně obezřetný provozovatel znalý svých práv a povinností podle zákona o silničním provozu zapůjčí své vozidlo pouze takové osobě, které důvěřuje a o níž má aktuální kontaktní informace, které by v případě jejího přestupkového jednání mohl sdělit správním orgánům.

23. Krajský soud dospěl k závěru, že nastala situace přesně opačná, než za jakých rozhodoval ve shora citovaných rozsudcích Nejvyššího správního soudu, a správní orgán I. stupně byl povinen naopak učinit všechny do úvahy přicházející kroky směřující k tomu, aby byl potrestán pachatel přestupku, neboť pro jeho zjištění měl potřebné indicie. Odložení přestupkové věci dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích bylo v posuzované věci předčasné a takový postup se jeví v tomto konkrétním případě pouhým formalismem vedoucím k tomu, aby bylo možno zahájit řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla. V posuzovaném případě se měl správní orgán I. stupně pokusit např. předvolat označenou osobu k podání vysvětlení a tak zjistit další relevantní skutečnosti, jeho předvolání k podání vysvětlení zajistit pořádkovou pokutou, která by motivaci reagovat na výzvu nepochybně zvýšila. Otázkou je, zda vůbec činění dalších kroků ke zjištění pachatele bylo v posuzovaném případě namístě a zda již zjištěné skutečnosti neodůvodňovaly zahájení přestupkového řízení; podmínkou zahájení přestupkového řízení proti určité osobě logicky není jistota správního orgánu o pachatelství této osoby. V tomto směru tak lze námitce žalobce o záměně zjištění totožnosti a jistotě usvědčení přisvědčit.

24. Krajský soud považuje za nezbytné zdůraznit, že přijatý závěr platí jen pro skutkové okolnosti dané věci a nelze jej zevšeobecňovat ve smyslu „návodu“, co se považuje za „*učinění nezbytných kroků*“, jako dvě výzvy a dost, výzva a předvolání k podání vysvětlení a dost. Vždy je nutno posuzovat konkrétní skutečnosti, na základě kterých je o odpovědnosti provozovatele vozidla rozhodováno. Účelem ustanovení §125f a § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je zajištění bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, tedy především preventivní působení na jednání účastníků silničního provozu, aby nedocházelo k takovému jednání, které by mohlo mít za následek ztráty na životech či poškození zdraví či majetku. Ustanovení sledují v podstatě stejný účel, jako zákonné povinnosti řidiče nebo pravidla provozu na pozemních komunikacích. Protože provozovatel vozidla odpovídá za správní delikt bez ohledu na zavinění, jeho odpovědnost primárně neslouží k potrestání řidiče, který porušil některou z povinností. Preventivní potrestání provozovatele vozidla má vůči řidičům působit zprostředkovaně, např. tím, že se provozovatel domáhá po řidiči náhrady škody, popř. že této osobě vozidlo již nesvěří. Tento postup není vyloučen ani u žalobce jako provozovatele autopůjčovny, neboť nepochybně má možnost nejen postihnout soukromoprávní cestou, byť může být tato cesta komplikovaná, nebo tím, že s takovou osobou již smlouvu o nájmu neuzavře. Na to ostatně poukázal v rámci ústního jednání i žalovaný. Nelze tedy přisvědčit žalobci, že s ohledem na skutečnost, že provozuje autopůjčovnu, dovození jeho odpovědnosti představuje nespravedlivý zásah do svobody podnikání, když učinil maximální opatření pro to, aby osoba pachatele byla zjištěna. Z ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu ani žádná povinnost aktivního konání zabraňující řidiči protiprávně jednat, která by podmiňovala vznik odpovědnosti provozovatele vozidla za chování řidiče, nevyplývá; vyplývá z ní naopak odpovědnost objektivní (srov. nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/16, bod. 69 odůvodnění).

VII. Závěr a náklady řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje

25. Krajský soud uzavřel, že v posuzovaném případě podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nebyly splněny, neboť správní orgán I. stupně postupoval v řízení v rozporu s podmínkami § 125f zákona o silničním provozu, když neučinil kroky nezbytné ke zjištění osoby přestupce a předčasně v rozporu s § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil přestupek a vedl o řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Krajský soud proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil pro nezákonnost a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právními názory vyslovenými v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

26. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce byl v řízení procesně úspěšný a vzniklo mu tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:

a) zaplacený soudní poplatek		3 000 Kč
b) náklady právního zastoupení advokátem		
⌋) odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 3 100 Kč / úkon při těchto úkonech právní služby:		
1) příprava a převzetí věci		
2) sepsání žaloby	§ 7, § 9 odst. 4 písm. d)	
3) účast u jednání	vyhl. č. 177/1996 Sb.	9 300 Kč
⌋) paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč / úkon při úkonech právní pomoci vypočtených pod písm. ⌋)	§ 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb.	900 Kč
⌋) cestovní výdaje	§ 13 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb.	599 Kč
⌋) daň z přidané hodnoty 21%	§ 57 odst. 2 s. ř. s.	2 268 Kč
<i>Celkem</i>		<i>16 067 Kč</i>

27. Náhradu nákladů řízení za repliku podle předloženého vyčíslení žalobce krajský soud po zvážení nepřiznal, neboť k již velmi stručné žalobě replika žalobce poskytla toliko shrnutí žalobních bodů.

28. Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o. s. ř.“) k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 11. července 2018

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje